

Arrest

nr. 51 324 van 18 november 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 17 september 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 11 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt, en van het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 30 augustus 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat K. HINNEKENS en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij diende op 13 november 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De in punt 1.1. bedoelde aanvraag werd op 11 augustus 2010 door de gemachtigde van de staatssecretaris ontvankelijk, doch ongegrond verklaard. Deze beslissing werd verzoeker ter kennis gebracht op 30 augustus 2010.

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende.

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Hij legt hiervoor twee arbeidscontracten voor bij de werkgever (C.P.) (...). Het eerste arbeidscontract d.d. 15.10.2009 is voor de duur van 12 maanden en gaat in op 01.12.2009. Het loon van betrokkene bedraagt volgens dit contract 8 euro per uur. De arbeidsregeling bedraagt 39 uur per week, waardoor betrokkene aan een bruto maandloon komt van 1352 euro. Het tweede arbeidscontract d.d. 06.11.2009 is voor de duur van 1 jaar. Het loon van betrokkene bedraagt volgens dit contract 7,69 euro per uur. De arbeidsregeling bedraagt 39 uur per week, waardoor betrokkene aan een bruto maandloon komt van 1299,61 euro.

Het wettelijk bepaalde minimumloon bedraagt echter 1387,49 euro voor een persoon ouder dan 21 jaar (betrokkene is 27 jaar oud ; 26.10.1982) (Wettelijk minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij Koninklijk Besluit van 29 juli 1988). Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8B van de instructie van 19.07.2009.

Het feit dat betrokkene sinds maart 2007 in België verblijft, werkbereid zou zijn, geïntegreerd zou zijn, het Frans zou beheersen, Nederlands geleerd zou hebben, en een uitgebreide vriendenkring heeft en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de duurzame lokale verankering van betrokkene, doet niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructie dd. 19.07.2009.

Het feit dat betrokkene in het verleden reeds tewerkgesteld was en hiervan ter stavind loonfiches en een arbeidskaart C voorlegt, vormt evenmin een grond tot regularisatie aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoefte te voorzien.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de aanvraag d.d. 13.11.2009 ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat de aanvraag werd ingediend tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009, zoals voorzien in de vernietigende instructies van 19.07.2009.

De overige elementen die worden aangehaald in de ontvankelijkheid art. 3, art. 6 en art. 8 van het EVRM, art. 17 en art. 26 van het BUPO, en de procedureduur worden dan ook niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden en hebben tevens niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Daarbij dient nog opgemerkt te worden dat de advocaat van betrokkene artikel 3 van het EVRM en artikel 8 van het EVRM zowel aanhaalt in de ontvankelijkheid als in de gegrondheid. Er dient echter door verzoeker een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen (RVV arrest nr. 30 741 van 27.08.2009). Indien echter geoordeeld zou worden dat deze elementen bij de gegrondheid zouden behoren :

Wat betreft de schending van artikel 3 van het EVRM dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een grond voor regularisatie weerhouden te worden.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 31.01.2008 met een bevestigende beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 20.11.2007 werd een bevel om het grondgebied te verlaten opgemaakt, hem betekend op 08.12.2007. Betrokkene verkoos echter om hier geen gevolg aan te geven. De duur van de procedure – namelijk 11 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.(...)”

1.3. Op 30 augustus 2010 werd verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend onder de vorm van een bijlage 13 .

Dit is thans de tweede bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2 ° van de Wet van 15 december 1980).

Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij bevestigende beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 31.01.2008.

Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 20.11.2007, hem betekend op 08.12.2007. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land.”

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

2.1. In fine van het verzoekschrift vraagt de verzoekende partij de bestreden beslissing *“te hervormen, hetgeen ondermeer ook de annulatie van de bestreden beslissing kan inhouden”* en *“het ingestelde beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren en derhalve het verblijfsrecht te erkennen van appellant.”*

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen treedt in het voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2, §2, van de Vreemdelingenwet op als annulatierechter. Hij is derhalve niet bevoegd de bestreden beslissing te *“hervormen”* noch om een verblijfsrecht te erkennen. Ambtshalve wordt vastgesteld dat, in de mate dat het beroep dit tot voorwerp heeft, het niet ontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Onder het kopje *“Eerste middel”* betoogt verzoeker als volgt:

“Dat de beslissing voorhoudt:

Dat men op de formulieren bij de tijdelijke regularisatie kon terugvinden Over een arbeidscontract beschikken (van bepaalde duur, van minstens een jaar, of van onbepaalde duur ± het salaris mag niet lager zijn dan het wettelijk minimumsalaris)”.

Dat elke overeenkomst zou kunnen gelden, voor zover voldoende uren overeengekomen zijn, hetgeen ook het geval is, volgens de bestreden beslissing.

Dat uit de materiële wet zelf reeds volgt dat het loon niet lager kan zijn dan het wettelijk minimumloon. Dat er recht is op dit loon gelet gelet op het arbeidsovereenkomst en gelet op de bedingen nopens de arbeidsduur. Dat in die zin het salaris niet lager kan zijn dan het wettelijk minimumsalaris daar men daar sowieso recht op heeft.

Dat immers het wettelijk minimumloon overeenkomstig de sectoriële collectieve arbeidsovereenkomst nr 43 van 2 mei 1988, algemeen verbindend verklaard bij K.B. van 29 juli 1988, B.S., 28 augustus, 1988, wordt bepaald, zoals gewijzigd door het K.B. van 10 februari 2008, B.S., 21 februari 2008 en het K.B. van 11 januari 2009 (Koninklijk besluit waarbij algemeen verbindend wordt verklaard de collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43undecies van 10 oktober 2008 tot wijziging van de collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988 houdende, gesloten in de Nationale Arbeidsraad, wijziging en coördinatie van de collectieve arbeidsovereenkomsten nr. 21 van 15 mei 1975 en nr. 23 van 25 juli 1975 betreffende de waarborg van een gemiddeld minimum maandinkomen), B.S. 4 februari 2009, alsmede het K.B. van 9 september 1975, B.S., 8 oktober 1975, dit

gelet op de wet van 5 december 1968, B.S. 15 januari 1969, gelden, verbindende kracht hebben en afdwingbaar zijn. Dat de bestreden beslissing dan ook voormelde bepalingen schendt door voor te houden dat de betrokkene het minimumloon niet zou krijgen, zodat op de vraag of de betrokkene het minimumloon heeft bevestigend dient geantwoord. Dat hij immers zeker recht heeft op het bedrag van het minimumloon.

Dat door het aangaan van de Arbeidsovereenkomst het recht op loon ontstaat, onacht of partijen dit al dan niet uitdrukkelijk overeengekomen zijn. Dat bijgevolg reeds door het aangaan van de arbeidsovereenkomst ook het recht op minimumloon ontstaat. Dat de akte, de arbeidsovereenkomst steeds als dusdanig dient geïnterpreteerd dat de verzoekende partij steeds recht heeft op het minimumloon. Dat ter zake de materiële wetgeving steeds geldt.

Dat immers gelet op artikel 1134 en 1135 van het Burgelijk Wetboek ook de overeenkomst dient te worden uitgelegd met al de gevolgen die de overeenkomst heeft gelet op de aard ervan, ondermeer

door de wet (Cfr. Cass. 6 juni 1974, A.C., 1974, 1102, Pas., 1, 1974, 1027, R.W., 1974-75, 869). Dat artikel 1135 van het Burgelijk Wetboek het uitdrukkelijk heeft over de gevolgen die de wet aan de aard van de verbintenis geeft. Dat hiet terzake de arbeidsovereenkomst de consequentie heeft van het minimumloon. Dat uit het contract met opgegeven zelve reeds dient te volgen dat de betrokkene recht heeft op het minimumloon. Dat in die zin de bestreden beslissing de betekenis en draagwijdte van het contract zoals die voor eenieder geldt niet juist toepast. Dat hierdoor ook de bewijskracht van de akte wordt geschonden. Dat artikel 1382 geschonden wordt. Dat immers gelet op artikel 1322 de bewijskracht van een akte wordt geschonden wanneer aan de akte een interpretatie wordt gegeven die onverenigbaar is met de inhoud, zin en draagwijdte ervan (Cfr. Cass., 29 januari 1985, R.W., 1985-86, 1101, Pas., 1985, 1,626).

Dat zoals gesteld de draagwijdte van de akte niet juist werd geïnterpreteerd.

Dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurs-handelingen bepaalt dat elke akte de juridische en de feitelijke overwegingen moeten worden opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen. Deze motivering moet afdoende zijn (VAN MENSEL, .A., De uitdrukkelijke motiveringsplicht, De doorwerking van het publiek recht in het privaatrecht, Gent Mys & Breech, 1997, 246).

Dat de motieven overeenkomstig artikel 2 en 3 dienen in de beslissing zelve te staan van voormelde wet.

Dat een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken dient gemotiveerd te zijn, gelet op art. 62 van de vreemdelingenwet (wet 15 december 1980) en van art. 2 en 3 van de motiveringswet (wet 29 juli 1991).

Dat de bestreden beslissing immers formeel en inhoudelijk dient gemotiveerd te zijn. Dat een gebrekkige motivering uiteraard gelijk staat met afwezigheid van motivering, hetgeen in casu duidelijk het geval is.

Dat vage, duistere of niet terzake diende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandariseerde motiveringen niet afdoende zijn (VAN HEULE, D., Vluchtelingen : een overzicht na de wet van 6 mei 1993, Gent, Mys en Breesch, 1993, 78 en VANHEULE, D., De Motiveringsplicht en de Vreemdelingenwet, T.V.R., 1993/2, 67-71),

Dat gelet op het voorgaande de beslissing niet gemotiveerd is nu er een ongeldige motivering werd opgegeven.

Dat een beslissing in zake een verzoek tot regularisatie op basis van foute feitenvinding en op basis van niet motiveren op hetgeen in het verzoekschrift werd aangevoerd wordt geannuleerd (Rvst. nr. 92.645 van 25 januari 2001 in de zaak A. 62.465/VII-19.316).

Dat ter zake er een duidelijke foute interpretatie is nopens de kwestie van het minimumloon nu de betrokkene geacht wordt dit wettelijk te krijgen."

3.2. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid van het eerste middel op. Zij preciseert dat het niet duidelijk is welke rechtsregels verzoeker geschonden acht. Verwerende partij betoogt vervolgens: *"Er wordt gesproken over artikel 1382 dat geschonden zou worden. Voor het overige wordt niet expliciet aangegeven welke rechtsregels geschonden zouden zijn door de thans bestreden beslissing. Ondergeschikt, indien de Rvv alsnog meent dat het middel onontvankelijk zou zijn, en voor zover verweerder er mag van uitgaan dat verzoekende partij een schending van art. 1382 BW bedoelt, heeft verweerder de eer te antwoorden dat verzoekende partij deze bepaling niet dienstig kan inroepen."* Vervolgens verwijst de verwerende partij naar rechtspraak van de Raad. Verder betoogt de verwerende partij dat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Voor zover verzoeker de materiële motiveringsplicht geschonden acht, wijst de verwerende partij erop dat aangezien niet voldaan werd aan punt 2.8.B. van de instructie van 19 juli 2009, verzoeker niet op een ernstige wijze kan volhouden dat het bestuur op onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Verwerende partij wijst er verder op dat verzoeker niet ontkent dat er twee arbeidscontracten werden voorgelegd die niet voldoen aan de voorwaarden zoals die expliciet worden omschreven in punt 2.8.B. van de instructie van 19 juli 2009. Beide contracten voorzien volgens de verwerende partij immers in een loon dat lager ligt dan het wettelijk bepaald minimumloon. Verwerende partij besluit dat het eerste middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

3.3. In zijn repliekmemorie volhardt verzoeker in zijn uiteenzetting van zijn eerste middel en voegt hij het volgende toe:

"1 ° Dat de verzoekende partij het verweer van verwerende partij niet begrijpt nu de verzoekende partij artikel 1382 en 1383 niet ingeroepen heeft, maar wel de rechtsregels die slaan op de kwestie hoe een akte moet gelezen worden met betrekking tot het minimumloon.

Dat de beoordeling van de lezing van een akte zoals gedaan wordt door de administratie wel degelijk behoort tot de bevoegdheid van de administratieve rechtbank. Dat een lezing conform de wet inhoudt dat er wel degelijk het minimumloon bepaald is of geacht bepaald te zijn, zodat de vaststelling dat er geen minimumloon zou zijn niet juist kan zijn.

Dat de verzoekende partij wel degelijk het bij wet vereiste middel rechtsgeldig aangevoerd heeft.”

3.4. Het eerste middel is weliswaar op een weinig gestructureerde wijze opgesteld maar de Raad leest er duidelijk in dat naast de schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, tevens de schending opgeworpen wordt van “*de materiële wet*” waaruit volgt “*dat het loon niet lager mag zijn dan het wettelijk minimumloon.*” In het betoog wordt vervolgens gepreciseerd wat met “*de materiële wet*” bedoeld wordt, namelijk:

“- de sectoriële collectieve arbeidsovereenkomst nr 43 van 2 mei 1988, algemeen verbindend verklaard bij K.B. van 29 juli 1988, B.S., 28 augustus, 1988, wordt bepaald, zoals gewijzigd door het K.B. van 10 februari 2008, B.S., 21 februari 2008 en het K.B. van 11 januari 2009 (Koninklijk besluit waarbij algemeen verbindend wordt verklaard de collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 undecies van 10 oktober 2008 tot wijziging van de collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988 houdende, gesloten in de Nationale Arbeidsraad, wijziging en coördinatie van de collectieve arbeidsovereenkomsten nr. 21 van 15 mei 1975 en nr. 23 van 25 juli 1975 betreffende de waarborg van een gemiddeld minimum maandinkomen), B.S. 4 februari 2009, alsmede het K.B. van 9 september 1975, B.S., 8 oktober 1975, dit gelet op de wet van 5 december 1968, B.S. 15 januari 1969, gelden, verbindende kracht hebben en afdwingbaar zijn;

- Dat immers gelet op artikel 1134 en 1135 van het Burgelijk Wetboek ook de overeenkomst dient te worden uitgelegd met al de gevolgen die de overeenkomst heeft gelet op de aard ervan, ondermeer door de wet (Cfr. Cass. 6 juni 1974, A.C., 1974, 1102, Pas., 1, 1974, 1027, R.W., 1974-75, 869).

- Dat hierdoor ook de bewijskracht van de akte wordt geschonden. Dat artikel 1382 geschonden wordt. Dat immers gelet op artikel 1322 de bewijskracht van een akte wordt geschonden wanneer aan de akte een interpretatie wordt gegeven die onverenigbaar is met de inhoud, zin en draagwijdte ervan (Cfr. Cass., 29 januari 1985, R.W., 1985-86, 1101, Pas., 1985, 1, 626).

Dat zoals gesteld de draagwijdte van de akte niet juist werd geïnterpreteerd.”

3.5. Uit het voormeld geciteerd betoog van verzoeker blijkt dat hij niet de schending beoogt op te werpen van artikel 1382 van het BW doch wel de schending van artikel 1322 van het BW en dat de verwijzing naar artikel 1382 BW in zijn betoog een materiële vergissing betreft.

3.6. Aangezien verzoeker aanduidt welke bepalingen hij geschonden acht door de bestreden beslissing en tevens de wijze uiteenzet waarop de bestreden beslissing deze bepalingen schendt, acht de Raad het middel ontvankelijk.

Derhalve wordt de exceptie van onontvankelijkheid van het middel, opgeworpen door de verwerende partij verworpen.

3.7. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

3.8. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaart. Deze beslissing houdt in dat de gemachtigde van de staatssecretaris van oordeel is dat er onvoldoende redenen voorhanden zijn om verzoeker te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

3.9. De Raad dient op te merken dat in de aanhef van de bestreden beslissing het volgende gesteld wordt: *“Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.”* Hiermee geeft de verwerende partij aan dat de *“instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet”* gelden als een gedragslijn bij het uitoefenen van haar discretionaire bevoegdheid die zij aanwendt bij de behandeling van verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

3.10. Ter terechtzitting bevestigt de verwerende partij dat met de *“instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet”* bedoeld wordt, de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, derde lid, en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna de instructie van 19 juli 2009). Verwerende partij bevestigt eveneens dat de instructie van 19 juli 2009 tijdelijk gepubliceerd werd op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be) en heden nog consulteerbaar is op de website van het Vlaams Minderhedencentrum (www.vmc.be). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op de hoogte is van de criteria van deze instructie en de maatstaven voor regularisatie aangezien hij in zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag om machtiging tot verblijf die zich bevindt in het administratief dossier aanstipte dat hij zich wou beroepen op *“werk+duurzame lokale verankering: ik voldoe aan de volgende voorwaarden (...)”*.

3.11. In de eerste bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van criterium 2.8.B. van de instructie van 19 juli 2009. Dit criterium luidt als volgt: *“B. Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.”*

3.12. In de eerste bestreden beslissing wordt gesteld: *“Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Hij legt hiervoor twee arbeidscontracten voor bij de werkgever (C.P.) (...). Het eerste arbeidscontract d.d. 15.10.2009 is voor de duur van 12 maanden en gaat in op 01.12.2009. Het loon van betrokkene bedraagt volgens dit contract 8 euro per uur. De arbeidsregeling bedraagt 39 uur per week, waardoor betrokkene aan een bruto maandloon komt van 1352 euro. Het tweede arbeidscontract d.d. 06.11.2009 is voor de duur van 1 jaar. Het loon van betrokkene bedraagt volgens dit contract 7,69 euro per uur. De arbeidsregeling bedraagt 39 uur per week, waardoor betrokkene aan een bruto maandloon komt van 1299,61 euro. Het wettelijk bepaalde minimumloon bedraagt echter 1387,49 euro voor een persoon ouder dan 21 jaar (betrokkene is 27 jaar oud ; 26.10.1982) (Wettelijk minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij Koninklijk Besluit van 29 juli 1988). Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8B van de instructie van 19.07.2009.”*

3.13. Uit het betoog van verzoeker blijkt dat hij de vaststelling in de bestreden beslissing niet betwist dat het eerste arbeidscontract dat hij heeft voorgelegd neerkomt op een brutoloon maandloon van 1352 euro en dat het tweede arbeidscontract dat hij heeft voorgelegd neerkomt op een brutoloon maandloon van 1299,61 euro per maand. Verzoeker betwist ook niet de vaststelling in de bestreden beslissing dat het wettelijk bepaalde minimumloon in zijn geval 1387,49 euro bedraagt. Het argument van verzoeker dat het loon zowel arbeidsrechtelijk als burgerrechtelijk gezien niet lager mag zijn dan het wettelijk minimumloon maakt niet dat de feitelijke bedragen die voorkomen op verzoekers neergelegde arbeidscontracten gelezen dienen te worden als 1387,49 euro. Uit het gestelde in punt 3.11. blijkt duidelijk dat het voorleggen van een arbeidscontract vereist wordt *“dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.”* Indien zoals in casu het geval is de arbeidscontracten feitelijke bedragen vermelden die zich situeren onder het bedrag van het minimumloon acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij op basis hiervan concludeert: *“Bijgevolg voldoet betrokkene*

niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8B van de instructie van 19.07.2009.” Voor zover verzoeker meent dat hij met zijn arbeidscontracten recht heeft op het wettelijk minimumloon staat het hem vrij zijn werkgever te dagvaarden voor de daartoe bevoegde rechtbank, om zich aldaar te beroepen op de schending van “de materiële wet” waaruit volgt “dat het loon niet lager mag zijn dan het wettelijk minimumloon.”

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het treffen van de bestreden beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.14. Onder het kopje “tweede middel” betoogt verzoeker als volgt:

“Dat de bestreden beslissing voorhoudt

“ibz

Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken Dat de bestreden beslissing luidens de betekening genomen is door een onbevoegde overheid, nu in zake regularisatie de minister van migratie en asielbeleid bevoegd is. Dat door een fout in de opgave in de beslissing van de betekende overheid de beslissing dient geannuleerd te worden (Rvst. 28 mei 2009, zoals geciteerd in de brief van de Commissaris-Generaal der Vluchtelingen van 30 juni 2009). Dat artikel 1 van de Vreemdelingenwet geschonden is nu een andere minister zou beslist hebben dan de minister omschreven in artikel 1 van de vreemdelingenwet.

Dat niet aangegeven wordt waarom een andere minister zou beslist hebben.

Dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet vergt dat de beslissingen met redenen zijn omkleed.

Dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurs-handelingen bepaalt dat elke akte de juridische en de feitelijke overwegingen moeten worden opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen. Deze motivering moet afdoende zijn (VAN MENSEL, .A., De uitdrukkelijke motiveringsplicht, De doorwerking van het publiek recht in het privaatrecht, Gent Mys & Breech, 1997, 246).

Dat de wetgeving m.b.t. de motivering er onder meer toe strekt toe de formele motivering als een substantiële vormvereiste op te leggen. Dat de wetgever duidelijk de bedoeling had om de formele motivering als een substantieel vormvoorschrift op te leggen, zonder mogelijkheid deze motiveringsvereiste vervangen te zien door deze of gene motivering die de rechtsonderhorige wel op één of andere wijze bekend zou zijn.

Dat ook het vereiste van motivering, zoals omschreven in andere bronnen van het recht is geschonden (Cfr. LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 69-70, en verwijzingen).

Dat ook hier betreft het een substantiële vormvereiste (R.v.St., nr. 31.882, dd. 1 februari 1989).

Dat de formele motiveringswet niet alléén een waarborg voor de burger die alzo vermag duidelijk kennis te nemen van al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan is (RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; RvSt., Smets-Jet, nr. 41.884, 4 februari 1993, A.P.M., 1993, 43; RvSt., Scheire, 40.739, 13 oktober 1992; en RvSt. Verschaffel, nr. 40.389, 10 november 1992; LAGASSE, D., ‘La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs’, J.T., 1991, 737; cfr. Verslag, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/3, 16) maar ook een waarborg voor de goede werking van het gerechtelijk apparaat is (RvSt., A.S.B.L. Environnement et Patrimoine écusinoir, nr. 44.847, dd. 9 november 1993; RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; LAGASSE, D., ‘La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs’, J.T., 1991, 737; Advies RvSt. dd. 21 oktober 1987, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/2, 6; RvSt., Damibot, 41.281, 4 december 1992, Cfr. RvSt., Warnants, nr. 21.635, 3 december 1981, dat voor de motiveringswet stelt dat bij verplichte motivering aan die vereiste niet is voldaan door de enkele verwijzing naar adviezen waarvan de verzoeker geen kennis kreeg).

Dat de Raad van State oordeelde : “dat de motivering zonder nadere precisering of toelichting zodanig algemeen en vaag is dat ze de Raad van State niet toelaat zijn controle op de wettigheid van de bestreden beslissing uit te oefenen, en meer bepaald om uit te maken of de aanvraag tot het verkrijgen van de hoedanigheid van vluchteling om al dan niet rechtens verantwoorde redenen werd afgewezen;(…) dat de bestreden beslissing niet genoegzaam met redenen is omkleed; dat zij aldus het motiveringsbeginsel schendt, vervat in artikel 149 van de gecoördineerde Grondwet, luidens hetwelk “elk vonnis met redenen omkleed is”; dat het (...) onderdeel van het (...) middel gegrond is,” (RvSt., nr. 79.014, dd. 2 maart 1999). Dat de beslissing het waarom van de beslissing moet opgeven (Cfr. RvSt. nr. 78.723 dd. 12 februari 1999).

Dat vage, duistere of niet ter zake diende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende zijn (VAN HEULE, D., Vluchtelingen :

een overzicht na de wet van 6 mei 1993, Gent, Mys en Breesch, 1993, 78 en VANHEULE, D., De Motiveringsplicht en de Vreemdelingenwet, T.V.R., 1993/2, 67-71),

Dat de bestreden beslissing van bevel tot verlaten van het grondgebied gebaseerd is op een beslissing in zake de regularisatie. Dat de beslissing in zake de regularisatie de grondslag vormt van het bevel zodat de vernietiging in zake de beslissing tot regularisatie de basis vormt van de vernietiging van het bevel tot verlaten van het grondgebied.

Dat de overheid de zorgvuldigheidsplicht dient na te leven, hetgeen zowel een algemeen rechtsbeginsel is als een beginsel van behoorlijk bestuur.

Dat ter zelfdertijd de motiveringsverplichting en de zorgvuldigheidsverplichting kunnen worden opgeworpen (Cfr. Rvst. VAN DEN HEUVEL nr. 79.355 van 18 maart 1999).

Dat zowel de materiële als formele motiveringsverplichting kunnen zijn geschonden.

Dat de Raad van State als volgt oordeelde nopens de motiveringsverplichting in twee zaken "Overwegende dat uit de analyse van de bestreden beslissing blijkt dat haar motivering praktisch uitsluitend is gebaseerd op een aantal tegenstrijdigheden tussen de verschillende verklaringen (.); dat in de bestreden beslissing het asielrelaas van verzoeker niet of nauwelijks wordt getoetst aan de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951, hoewel het asielrelaas van verzoeker precies, coherent en gedetailleerd is; dat bij gevolg zowel de formele als de materiële motiveringsplicht werd geschonden;" (RvSt. nr. 130.047 dd.. 1 april 2004 en RvSt. nr. 130.048 dd.. 1 april 2004).

Dat een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken dient gemotiveerd te zijn, gelet op art. 62 van de vreemdelingenwet (wet 15 december 1980) en van art. 2 en 3 van de motiveringswet (wet 29 juli 1991), het algemeen rechtsbeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur, welke de motivering opleggen van bestuurshandeling.

Dat de bestreden beslissing immers formeel en inhoudelijk dient gemotiveerd te zijn. Dat een gebrekkige motivering uiteraard gelijk staat met afwezigheid van motivering, hetgeen in casu duidelijk het geval is.

Dat vage, duistere of niet terzake diende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandariseerde motiveringen niet afdoende zijn (VAN HEULE, D., Vluchtelingen een overzicht na de wet van 6 mei 1993, Gent, Mys en Breesch, 1993, 78 en VANHEULE, D., De Motiveringsplicht en de Vreemdelingenwet, T.V.R., 1993/2, 67-71),

Dat de formele motiveringswet niet alléén een waarborg voor de burger die alzo vermag duidelijk kennis te nemen van al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan is (RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993;

RvSt., Smets-Jet, nr. 41.884, 4 februari 1993, A.P.M., 1993, 43; RvSt., Scheire, 40.739, 13 oktober 1992; en RvSt. Verschaffel, nr. 40.389, 10 november 1992; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs', J.T., 1991, 737; cfr. Verslag, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 2 15/3, 16) maar ook een waarborg voor de goede werking van het gerechtelijk apparaat is (RvSt., A.S.B.L. Environnement et Patrimoine écusinoir, nr. 44.847, dd. 9 november 1993; RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative la motivation formelle des actes administratifs', J.T., 1991, 737; Advies RvSt. dd. 21 oktober 1987, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/2, 6; RvSt., Darnilot, 41.281, 4 december 1992, Cfr. RvSt., Warnants, nr. 21.635, 3 december 1981).

Dat de zorgvuldigheidsplicht geldt bij vaststelling en waardering van feiten (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven ACCO, 1990, 31)

Dat de zorgvuldigheidsplicht de overheid verplicht tot zorgvuldige feitenvinding te doen (RvSt., nr. 58.328, dd. 23 februari 1996). Dat uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding voortvloeit dat inbeginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direkt en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; RvSt., nr. 58.328, dd. 23 februari 1996; LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, Kluwer, Antwerpen, 1988 ,43)

Dat het bevel tot het verlaten van het grondgebied berust op een weigeringsbeslissing artikel 9bis daar waar deze beslissing zelve vatbaar is voor vernietiging. Dat uit de vernietiging van de ene beslissing de vernietiging van de andere beslissing dient te volgen.

Dat de bestreden beslissing door een bevel tot het verlaten tot het grondbied uit te vaardigen daar waar nog een verzoek artikel 9,bis geacht wordt te lopen voormelde rechtsregelen schendt.

Dat de overheid de zorgvuldigheidsplicht dient na te leven, hetgeen zowel een algemeen rechtsbeginsel is als een beginsel van behoorlijk bestuur.

Dat het niet zorgvuldig is een dergelijk bevel tot verlaten van het grondgebied uit te vaardigen daar waar nog een verzoek artikel 9bis van de vreemdelingenwet loopt; dat dit ook het motiveringsvereiste zowel inhoudelijk als formeel schendt, alsmede het gelijkheidsbeginsel.

Dat ter zelfdertijd de motiveringsverplichting en de zorgvuldigheidsverplichting kunnen worden opgeworpen (Cfr. Rvst. VAN DEN HEUVEL nr. 79.355 van 18 maart 1999).

Dat in hoofdorde de materiële motiveringsverplichting wordt opgeworpen en in bijkome orde de formele motiveringsvereiste wordt opgeworpen.

Dat zowel de materiële als formele motiveringsverplichting kunnen zijn geschonden.

Dat de Raad van State als volgt oordeelde nopens de motiveringsverplichting in twee zaken "Overwegende dat uit de analyse van de bestreden beslissing blijkt dat haar motivering praktisch uitsluitend is gebaseerd op een aantal tegenstrijdigheden tussen de verschillende verklaringen (.); dat in de bestreden beslissing het asielrelaas van verzoeker niet of nauwelijks wordt getoetst aan de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951, hoewel het asielrelaas van verzoeker precies, coherent en gedetailleerd is; dat bij gevolg zowel de formele als de materiële motiveringsplicht werd geschonden;" (RvSt. nr. 130.047 dd.. 1 april 2004 en RvSt. nr. 130.048 dd.. 1 april 2004).

Dat een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken dient gemotiveerd te zijn, gelet op art. 62 van de vreemdelingenwet (wet 15 december 1980) en van art. 2 en 3 van de motiveringswet (wet 29 juli 1991), het algemeen rechtsbeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur, welke de motivering opleggen van bestuurshandeling.

Dat de bestreden beslissing immers formeel en inhoudelijk dient gemotiveerd te zijn. Dat een gebrekkige motivering uiteraard gelijk staat met afwezigheid van motivering, hetgeen in casu duidelijk het geval is.

Dat vage, duistere of niet terzake diende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandariseerde motiveringen niet afdoende zijn (VAN HEULE, D., Vluchtelingen : een overzicht na de wet van 6 mei 1993, Gent, Mys en Breesch, 1993, 78 en VANHEULE, D., De Motiveringsplicht en de Vreemdelingenwet, T.V.R., 1993/2, 67-71),

Dat de formele motiveringswet niet alléén een waarborg voor de burger die alsoo vermag duidelijk kennis te nemen van al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan is (RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993;

RvSt., Smets-Jet, nr. 41.884, 4 februari 1993, A.P.M., 1993, 43; RvSt., Scheire, 40.739, 13 oktober 1992; en RvSt. Verschaffel, nr. 40.389, 10 november 1992; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs', J.T., 1991, 737; cfr. Verslag, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/3, 16) maar ook een waarborg voor de goede werking van het gerechtelijk apparaat is (RvSt., A.S.B.L. Environnement et Patrimoine écusinoir, nr. 44.847, dd. 9 november 1993; RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative la motivation formelle des actes administratifs', J.T., 1991, 737; Advies RvSt. dd. 21 oktober 1987, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/2, 6; RvSt., Damibot, 41.281, 4 december 1992, Cfr. RvSt., Warnants, nr. 21.635, 3 december 1981).

Dat de zorgvuldigheidsplicht geldt bij vaststelling en waardering van feiten (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven ACCO,1990, 31)

Dat ambtenaren zich niet mogen gedragen als slecht geprogrammeerde automaten" (R.v.St., REESKENS, nr 20.602, 30 september 1980, R.W., 1981-82, 36, met noot LAMBRECHTS, W.). Dat De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St., VAN KOUTER, nr 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de zorgvuldigheidsplicht de overheid verplicht tot zorgvuldige feitenvinding te doen (RvSt., nr. 58.328, dd. 23 februari 1996). Dat uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding voortvloeit dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direkt en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; RvSt., nr. 58.328, dd. 23 februari 1996; LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, Kluwer, Antwerpen, 1988 ,43)

Dat een bevel tot verlaten van het grondgebied niet kan worden afgeleverd dan na uitspraak gedaan te hebben over de machtiging tot voorlopig verblijf (RvSt., 10 juni 1995, T.V.R., 1995, 1, p.56), hetgeen een schending uitmaakt van artikel 9,3 van de vreemdelingenwet door de ingeroepen buitengewone omstandigheden niet tot hun recht te laten komen. Dat de argumenten in zake het artikel 9bis doorwerken wat betreft de legaliteitskwestie van het bevel tot verlaten van het grondgebied.

Dat het beginsel van behoorlijk bestuur, het vereiste van goede administratie vergt dat geen

bevel tot verlaten van het grondgebied kan worden afgeleverd dan na beslissing over een beslissing artikel 9,3 van de vreemdelingenwet, waarbij het volstaat dat het verzoek aanhangig is op het moment van het bevel tot het verlaten van het grondgebied, ongeacht de later uitslag van het verzoek artikel 9,3 en thans artikel 9bis (RvSt. nr. 85.524, 22 februari 2000, T.V.R., 2000, 2, p. 154). Dat verzoekende partij zich beroept op het principe van het gelijkheid tussen de rechtsonderhorigen (Cfr. RvSt. 18 december 2002, J.L.L., 2003, 118) en het de vereiste van een goede administratie (Cfr. RvSt., nr. 43.849, 11 augustus 1993, R.A.C.E., 1993; RvSt., nr 47.841, 10 juni 1994, R.D.E. 1995, nr 82, p. 34 met noot; RvSt. nr. 51.172, dd. 28 februari 1995, R.D.E., 1994, 153; RvSt. 50.114, dd. 9 november 1994; RvSt. nr. 51.172, dd. 17 januari 1995; RvSt. 51.811, dd. 28 februari 1995; RvSt. nr. 53.207, dd. 10 mei 1995; RvSt. nr. 53.371, dd. 17 mei 1995, R.D.E., 1995 nr. 83, 190 met noot ; RvSt. nr. 64.748 , dd. 24 februari 1997, NGUYENC THANK, C.D.P.K., 1997, 483, nr 177 ; RvSt. nr. 75.424, dd. 23 juli 1998; RvSt. nr. 70.506, dd. 24 december 1997 geciteerd in Adm. Publ., 1/1998, 13). Dat verzoekende partij zich beroept op de artikelen 10 en 11 van de Belgische Grondwet en het gelijkheidsbeginsel zoals uitgedrukt in andere rechtsbronnen.

Dat de motiveringsverplichting geschonden is zoals bepaald door artikel 62 van de vreemdelingenwet en door de artikelen 2 en 3 op de uitdrukkelijke motivering door een bevel tot het verlaten van het grondgebied af te leveren gelet op het verzoek artikel 9,3 (RvSt. 1 februari 1996, T.V.R., 1996, 1, p. 67).

Dat een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken dient gemotiveerd te zijn, gelet op art. 62 van de vreemdelingenwet (wet 15 december 1980) en van art. 2 en 3 van de motiveringswet (wet 29 juli 1991).

Dat de beslissing niet afdoende gemotiveerd is, in rechte en in feite.

Dat een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken dient gemotiveerd te zijn overeenkomstig art 62 van de vreemdelingenwet (wet 15 december 1980) en artikel 2 en 3 van de motiveringswet (wet van 29 juli 1991)

Dat tezelfdertijd de inhoudelijke en materiële motivering kunnen geschonden zijn.

Dat de Raad van State als volgt oordeelde nopens de motiveringsverplichting in twee zaken:

“Overwegende dat uit de analyse van de bestreden beslissing blijkt dat haar motivering praktisch uitsluitend is gebaseerd op een aantal tegenstrijdigheden tussen de verschillende verklaringen (.); dat in de bestreden beslissing het asielrelaas van verzoeker niet of nauwelijks wordt getoetst aan de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951, hoewel het asielrelaas van verzoeker precies, coherent en gedetailleerd is; dat bijgevolg zowel de formele als de materiële motiveringsplicht werd geschonden;” (RvSt. nr. 130.047 dd.. 1 april 2004 en RvSt. nr. 130.048 dd.. 1 april 2004).

Dat de bestreden akte dient gemotiveerd te zijn gelet op artikel 62 van de wet van 15 december 1980, o.m. art. 3 de wet van 29 juli 1991, artikel 149 van de Belgische Grondwet, artikel 6 E.V.R.M., het algemeen rechtsbeginsel geschonden zijn. Dat aldus het vereiste van motivering geschonden is (LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 69-70, 221 en verwijzingen).

Dat ter zelfdertijd de motiveringsverplichting en de zorgvuldigheidsverplichting kunnen worden opgeworpen (Cfr. Rvst. VAN DEN HEUVEL nr. 79.355 van 18 maart 1999).

Dat zowel de materiële als formele motiveringsverplichting kunnen zijn geschonden.

Dat de Raad van State als volgt oordeelde nopens de motiveringsverplichting in twee zaken “Overwegende dat uit de analyse van de bestreden beslissing blijkt dat haar motivering praktisch uitsluitend is gebaseerd op een aantal tegenstrijdigheden tussen de verschillende verklaringen (.); dat in de bestreden beslissing het asielrelaas van verzoeker niet of nauwelijks wordt getoetst aan de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951, hoewel het asielrelaas van verzoeker precies, coherent en gedetailleerd is; dat bijgevolg zowel de formele als de materiële motiveringsplicht werd geschonden;” (RvSt. nr. 130.047 dd.. 1 april 2004 en RvSt. nr. 130.048 dd.. 1 april 2004).

Dat verzoekende partij zich beroept op de artikelen 10 en 11 van de Belgische Grondwet en het gelijkheidsbeginsel zoals uitgedrukt in andere rechtsbronnen.

Dat artikel 10 van de Grondwet poneert : Belgen zijn gelijk voor de wet.” terwijl artikel 11 postuleert :

“genot van de rechten en vrijheden aan de Belgen toegekend moet zonder discriminatie verzekerd worden.

Dat het kennelijk duidelijk is dat er sprake is van een ongeoorloofde ongelijke behandelings nu het zo is dat nu verzoekende partij het statuut kan inroepen van houder van oranje kaart ingevolge een ontvankelijk verklaarde asielaanvraag in combinatie met een reeds ingediend artikel 9.

Dat het evident is dat ook vreemdelingen zich kunnen beroepen op het gelijkheidsbeginsel (Arbitragehof, 5 juli 1990, B.S., 6 oktober 1990 en Arbitragehof, nr. 36/90, van 22 november 1990,

B.S., 28 december 1990., over een aantal beroepen tot vernietiging van de wet van 30 augustus 1989 houdende wijziging van de wet van 3 november 1967 betreffende het loodsen van

zeevaartuigen). Dat er terzake bovendien een discriminatie aangevoerd wordt tussen asielzoekers, die per definitie allen van een vreemde nationaliteit zijn zodat art. 191 van de Belgische Grondwet niet kan ingeroepen worden (Cfr. Arbitraghof, 14 juli 1995, J.L.M.B. 1995, 1396 cv.; VAINDE LANOTTE, J. , Overzicht van publiekrecht, deel II Brugge, Die Keure 1994, p. 159; RENDERS D., ‘ La Cour d’Arbitrage et l’article 191 de la Constitution’, noot onder Arbitraghof 14 juli 1994 , J.L.M.B. 1995, 1413).

Dat de Raad van State nopens het gelijk behandelen van regularisatieaanvragen reeds het volgende oordeel gevelde heeft

“De eisers halen een middel uit de schending ‘van de art. 10, 11 en 191 G.W. 1994 met betrekking tot het gelijkheidsbeginsel tussen Belgen en vreemdelingen die zich in eenzelfde situatie bevinden en van de beginselen van behoorlijk bestuur en de billijke rechtspleging’ doordat de tegenpartij al enige tijd aan de asielzoekers en aan de vreemdelingen die reeds vijf jaar op het Belgische grondgebied verblijven, voorstelt om hun verblijf te regulariseren op voorwaarde dat ze zich ertoe verbinden van hun asielaanvraag af te zien.

De belangrijkste maatstaf voor deze beslissing is de duur van het verblijf in België. Dit voorstel is blijkbaar gedaan zonder een onderscheid te maken al naar gelang de asielzoeker al dan niet een maatschappelijke bijstand geniet. Dientengevolge menen de eisers dat de aangevochten handelingen door willekeur zijn aangetast door te weigeren hun verblijf te regulariseren, terwijl deze regularisatie wel wordt toegestaan aan andere personen die zich in dezelfde situatie bevinden.

Dat de Raad van State ondermeer over het bewijs dienaangaande en het gelijkheidsbeginsel heeft geoordeeld

“Het is daarom noodzakelijk dat de tegenpartij uitleg verschaft over het gevoerde beleid inzake regularisatie en over de maatstaven die zij hanteert om al dan niet zo’n regularisatie toe te staan.” (R.v.St. nr. 57.500, 12 januari 1996, T. Vreemd. 1996, 154, noot; RvSt, [http ://www.raadvst-consetat.be](http://www.raadvst-consetat.be) (7 januari 2000); Rev. dr. étr. 1996, 208, noot F.B.)

Dat ter zake ook kan verwezen worden naar R.v.St. nr. 85.524, 22 februari 2000 (Rev. dr. étr. 2000, 99; T. Vreemd. 2000, 154; RvSt, [http ://www.raadvst-consetat.be](http://www.raadvst-consetat.be) (22 november 2000); A. P .

M. 2000 (samenvatting), 50) dat in zijn arrest stelde

De verzoekster heeft, door een brief van 24 november 1999, een aanvraag tot regularisatie van het verblijf ingediend, gesteund op art. 9, 3e lid Vreemdelingenwet en heeft kennisgeving ontvangen van een beslissing tot verwijdering genomen op 21 december 1999.

Art. 15 van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, gepubliceerd in het Staatsblad van 10 januari 2000 en van kracht geworden op dezelfde dag, voorziet dat ‘de regularisatieaanvragen op grond van artikel 9, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, waarvoor op de dag van de inwerkingtreding van deze wet, nog geen beslissing werd genomen krachtens de omzendbrief van 15 december 1998 over de toepassing van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980, worden voor onderzoek gestuurd naar de Commissie voor regularisatie, behalve indien de aanvragers binnen vijftien dagen na de bekendmaking van deze wet, per aangetekende brief gericht aan de minister, hun wil te kennen geven dat zij hun aanvraag behandeld willen zien op grond van artikel 9 van de voornoemde wet van 15 december 1980.’ Uit geen enkel element van het administratief dossier blijkt dat de verzoekster dergelijke wil heeft te kennen gegeven.

Volgens art. 14 van de wet van 22 december 1999, ‘zal er, behalve voor maatregelen tot verwijdering die gemotiveerd zijn door de openbare orde of de nationale veiligheid, of tenzij de aanvraag kennelijk niet beantwoordt aan de voorwaarden bepaald in artikel 9, niet feitelijk worden overgegaan tot verwijdering tussen de indiening van de aanvraag en de dag waarop een negatieve beslissing wordt genomen met toepassing van artikel 12.’

Op de zitting heeft de advocaat van de Belgische Staat de intentie aangekondigd deze de betwiste beslissing niet uit te voeren en deze te verdagen, aldus het belang van de opschorting er sprake brengend. Een besluit tot opschorting zou tot gevolg hebben dat de verzoekster van het grondgebied wordt verwijderd niet alleen totdat er negatief zou worden beslist over haar regularisatieaanvraag maar totdat er haar eventueel een nieuw bevel tot het verlaten van het grondgebied zou worden betekend.

De verzoekster heeft belang bij de opschorting.

De verzoekster roept de schending van het beginsel van g9ed beheer in. In casu heeft de afgevaardigde van de minister beslist de verzoekster te verwijderen van het g4 op 21 december 1999 vooraleer een uitspraak te hebben gedaan over de regularisatieaanvraag ingediend op 24 november 1999. Het middel is ernstig.

De verzoekster motiveert het risico van ernstig en moeilijk te herstellen nadeel door de omstandigheden in te roepen waarop zij haar aanvraag voor de regularisatie van het verblijf heeft gesteund. De verwerende partij blijft in gebreke een uitspraak te doen over deze aanvraag. In de huidige stand van

het dossier moet het risico van ernstig en moeilijk te herstellen nadeel als vaststaand worden beschouwd.!!

Dat voormelde rechtspraak duidelijk naar analogie dient te worden toegepast.

Dat de Raad van State reeds geoordeeld heeft dat de kwestie zich stelt van de schending van het gelijkheidsbeginsel zo mensen in diezelfde feitelijke omstandigheden in het ene geval geen buitengewone omstandigheden dienen te bewijzen volgens de wet van december 1999 en volgens artikel 9 van de vreemdelingenwet wel (RvSt. 18 december 2002, J.T., 2003, 118 die terzake een prejudiciële vraag gesteld heeft). Dat zeker het gelijkheidsbeginsel geschonden is wanneer diezelfde feitelijke context aanleiding geeft tot een ontvankelijke en gegrond verklaard verzoekschrift overeenkomstig artikel 9 en een ander verzoekschrift aanleiding geeft tot de onontvankelijkheidsverklaring.

Dat de Raad van State nopens het gelijk behandelen van regularisatieaanvragen reeds het volgende oordeel gevelde heeft

De eisers halen een middel uit de schending 'van de art. 10, 11 en 191 G.W. 1994 met betrekking tot het gelijkheidsbeginsel tussen Belgen en vreemdelingen die zich in eenzelfde situatie bevinden en van de beginselen van behoorlijk bestuur en de billijke rechtspleging' doordat de tegenpartij al enige tijd aan de asielzoekers en aan de vreemdelingen die reeds vijf jaar op het Belgische grondgebied verblijven, voorstelt om hun verblijf te regulariseren op voorwaarde dat ze zich ertoe verbinden van hun asielaanvraag af te zien.

De belangrijkste maatstaf voor deze beslissing is de duur van het verblijf in België. Dit voorstel is blijkbaar gedaan zonder een onderscheid te maken al naar gelang de asielzoeker al dan niet een maatschappelijke bijstand geniet. Dientengevolge menen de eisers dat de aangevochten handelingen door willekeur zijn aangetast door te weigeren hun verblijf te regulariseren, terwijl deze regularisatie wel wordt toegestaan aan andere personen die zich in dezelfde situatie bevinden.

Het is daarom noodzakelijk dat de tegenpartij uitleg verschaft over het gevoerde beleid inzake regularisatie en over de maatstaven die zij hanteert om al dan niet zo'n regularisatie toe te staan.!!

Dat de Raad van State reeds geoordeeld heeft dat de kwestie zich stelt van de schending van het gelijkheidsbeginsel zo mensen

in diezelfde feitelijke omstandigheden in het ene geval geen buitengewone omstandigheden dienen te bewijzen volgens de wet van december 1999 en volgens artikel 9 van de vreemdelingenwet

wel (RvSt. 18 december 2002, J.T., 2003, 118 die terzake een prejudiciële vraag gesteld heeft). Dat zeker het gelijkheidsbeginsel geschonden is wanneer diezelfde feitelijke context aanleiding geeft tot een ontvankelijke en gegrond verklaard verzoekschrift overeenkomstig artikel 9 en een ander verzoekschrift aanleiding geeft tot de onontvankelijkheidsverklaring.

Dat de Raad van State nopens het gelijk behandelen van regularisatieaanvragen reeds het volgende oordeel gevelde heeft

"De eisers halen een middel uit de schending 'van de art. 10, 11 en 191 G.W. 1994 met betrekking tot het gelijkheidsbeginsel tussen Belgen en vreemdelingen die zich in eenzelfde situatie bevinden en van de beginselen van behoorlijk bestuur en de billijke rechtspleging' doordat de tegenpartij al enige tijd aan de asielzoekers en aan de vreemdelingen die reeds vijf jaar op het Belgische grondgebied verblijven, voorstelt om hun verblijf te regulariseren op voorwaarde dat ze zich ertoe verbinden van hun asielaanvraag af te zien.

De belangrijkste maatstaf voor deze beslissing is de duur van het verblijf in België. Dit voorstel is blijkbaar gedaan zonder een onderscheid te maken al naar gelang de asielzoeker al dan niet een maatschappelijke bijstand geniet. Dientengevolge menen de eisers dat de aangevochten handelingen door willekeur zijn aangetast door te weigeren hun verblijf te regulariseren, terwijl deze regularisatie wel wordt toegestaan aan andere personen die zich in dezelfde situatie bevinden.

Het is daarom noodzakelijk dat de tegenpartij uitleg verschaft over het gevoerde beleid inzake regularisatie en over de maatstaven die zij hanteert om al dan niet zo'n regularisatie toe te staan."

3.15. In zijn repliekmemoire volhardt verzoeker in zijn tweede middel en voegt hij het volgende toe:

"2° Dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk stelt te zijn uitgevaardigd door "binnenlandse zaken", daar waar het verweer van de verwerende partij slaat op een ander ministerie."

3.16. Uit het betoog dat doorspekt is met verwijzingen naar rechtsleer en rechtspraak leidt de Raad net als de verwerende partij af dat verzoeker de schending beoogt op te werpen van de artikelen 1 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht en van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

3.17. Waar verzoeker stelt dat de eerste bestreden beslissing genomen werd door een ambtenaar van de FOD Binnenlandse Zaken en dat dit erop wijst dat de bestreden beslissing uitgaat van een onbevoegde overheid, wijst de Raad erop dat deze kritiek geen steek houdt aangezien in fine van de beslissing aangeduid wordt dat de attaché de beslissing getroffen heeft *“Voor de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.”* Het betreft een attaché die behoort tot de FOD Binnenlandse Zaken, Dienst Vreemdelingenzaken, waarover de minister belast met het Migratie- en asielbeleid en de staatsecretaris voor Migratie- en asielbeleid conform artikel 17 van het koninklijk besluit tot vaststelling van bepaalde ministeriële bevoegdheden van 14 januari 2009 (BS 26 januari 2009), de voogdij uitoefenen.

3.18. Voor zover dient begrepen te worden dat verzoeker voorhoudt dat enkel een minister beslissingen kan nemen op basis van de Vreemdelingenwet, namelijk de minister belast met het Migratie- en asielbeleid, en dat een staatssecretaris deze bevoegdheid niet heeft, wijst de Raad op het hiernavolgende.

In casu werd de bestreden beslissing ondertekend door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

De bevoegdheden van een staatssecretaris zijn bepaald in artikel 104, derde lid van de Grondwet en in het koninklijk besluit van 24 maart 1972 betreffende de staatssecretarissen (hierna: het KB van 24 maart 1972).

Artikel 104 van de Grondwet luidt als volgt:

“De koning benoemt en ontslaat de federale staatssecretarissen.

Zij zijn lid van de federale regering. Zij maken geen deel uit van de Ministerraad. Zij worden toegevoegd aan een minister.

De koning bepaalt hun bevoegdheid en de perken waarbinnen zij het recht van medeondertekening kunnen krijgen.

De grondwettelijke bepalingen betreffende de ministers zijn op de federale staatssecretarissen mede van toepassing, met uitzondering van de artikelen 90, tweede lid, 93 en 99.”

Het KB van 24 maart 1972 bepaalt ondermeer het volgende:

“Artikel 1. Onder voorbehoud van het bepaalde in de artikelen 2, 3 en 4, heeft de Staatssecretaris, in de aangelegenheden die hem zijn toegewezen, alle bevoegdheden van een Minister.

Art. 2. Benevens de medeondertekening van de Staatssecretaris is die van de Minister waaraan hij is toegevoegd vereist voor:

1° Koninklijke besluiten waarbij een ontwerp van wet bij de Wetgevende Kamers of een ontwerp van decreet bij de Cultuurraad wordt ingediend;

2° de bekrachtiging en afkondiging van wetten en van decreten;

3° reglementaire Koninklijke besluiten;

4° Koninklijke besluiten houdende oprichting van een betrekking van de rangen 15 tot 17 (...) of houdende benoeming in een zodanige betrekking.

Art. 3. Verordenende bevoegdheid wordt door de Staatssecretaris niet uitgeoefend dan met instemming van de Minister aan wie hij is toegevoegd.

Art. 4. De bevoegdheid van de Staatssecretaris sluit die van de Minister aan wie hij is toegevoegd niet uit. Deze kan steeds een zaak aan zich trekken of de beslissing afhankelijk maken van zijn instemming.”

Uit de samenlezing van artikel 104, derde lid van de Grondwet en de bepalingen van het koninklijk besluit van 24 maart 1972 volgt dat een staatssecretaris dezelfde bevoegdheden heeft als een minister (cfr. J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, *“Inleiding tot het publiekrecht, Deel 2, Overzicht Publiekrecht”*, Brugge, Die Keure, 2007, p. 815; M. JOASSART, *“Les secrétaires d'état fédéraux et régionaux”*, Rev.b.dr.const. 2001/2, 177-196), onder voorbehoud van bepaalde welomschreven uitzonderingen. Deze uitzonderingen zijn niet van toepassing in het kader van het nemen van individuele beslissingen op basis van de bepalingen van de Vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit van 17 juli 2009 wordt mevrouw J. Milquet, die bij koninklijk besluit van 20 maart 2008 benoemd werd tot vice-Eerste minister en minister van Werk en Gelijke Kansen, bovendien belast met het Migratie- en asielbeleid (artikel 4). De heer M. Wathélet wordt benoemd tot staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, toegevoegd aan de minister belast met het Migratie- en asielbeleid (artikel 6).

Bijgevolg kan worden aangenomen dat zowel de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, M. Wathelet, als de minister belast met het Migratie- en asielbeleid, J. Milquet, bevoegd zijn voor de ondertekening van de individuele beslissingen op basis van de bepalingen van de Vreemdelingenwet en van het KB van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het KB van 8 oktober 1981).

In zoverre dient begrepen te worden dat de verzoekende partij kritiek uit op de omstandigheid dat de beslissing ondertekend werd door de gemachtigde van de staatssecretaris, merkt de Raad het volgende op. Het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het delegatiebesluit van 18 maart 2009), vermeldt dat voor de toepassing van dit besluit onder "Minister" moet worden verstaan "de Minister die bevoegd is voor de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen". Dit is een gelijkaardige bepaling als opgenomen in de Vreemdelingenwet en in het koninklijk besluit van 8 oktober 1981.

Aangezien hierboven reeds werd uiteengezet dat zowel de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid als de minister belast met het Migratie- en asielbeleid bevoegd zijn voor de ondertekening van de individuele beslissingen op basis van de bepalingen van de Vreemdelingenwet en van het KB van 8 oktober 1981, dient te worden aangenomen dat zowel de minister als de staatssecretaris deze bevoegdheid kunnen delegeren aan de gemachtigde ambtenaar zoals bepaald in het delegatiebesluit van 18 maart 2009. De bestreden beslissing werd rechtsgeldig ondertekend door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

3.19. Waar verzoeker voor het overige verwijst naar rechtsleer en rechtspraak inzake de formele en materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht dient de Raad op merken dat verzoeker met zijn theoretisch betoog daarvan geen schending aantoonst. Waar verzoeker vervolgens betoogt *"dat het bevel tot het verlaten van het grondgebied berust op een weigeringsbeslissing artikel 9 bis waar deze beslissing zelve vatbaar is voor vernietiging. Dat uit de vernietiging van de ene beslissing de vernietiging van de andere beslissing dient te volgen. Dat de bestreden beslissing door een bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen daar waar nog een verzoek artikel 9, bis geacht wordt te lopen voormelde rechtsregelen schendt. Dat het niet zorgvuldig is een dergelijk bevel tot verlaten van het grondgebied uit te vaardigen daar waar nog een verzoek artikel 9bis van de vreemdelingenwet loopt; dat dit ook het motiveringsvereiste zowel inhoudelijk als formeel schendt, alsmede het gelijkheidsbeginsel."* en *"Dat een bevel tot verlaten van het grondgebied niet kan worden afgeleverd dan na uitspraak gedaan te hebben over de machtiging tot voorlopig verblijf (RvSt., 10 juni 1995, T.V.R., 1995, 1, p.56), hetgeen een schending uitmaakt van artikel 9,3 van de vreemdelingenwet door de ingeroepen buitengewone omstandigheden niet tot hun recht te laten komen. Dat de argumenten in zake het artikel 9bis doorwerken wat betreft de legaliteitskwessie van het bevel tot verlaten van het grondgebied."* dient de Raad op merken dat dit betoog feitelijke grondslag mist aangezien het bevel om het grondgebied te verlaten getroffen werd samen met de beslissing inzake verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging. Verzoekers hypothetische veronderstellingen inzake de vernietiging van de eerste bestreden beslissing zijn niet dienstig. Zelfs indien de eerste bestreden beslissing vernietigd wordt, quod non, wijst de Raad erop dat het terug "openvallen" van een regularisatieaanvraag geen invloed heeft op de verblijfsstatus van de vreemdeling en bijgevolg in principe niet verhindert dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (cfr. RvS 12 januari 2007, nr. 166 626).

3.20. Waar verzoeker vervolgens nog nader ingaat op de schending van het gelijkheidsbeginsel en wederom een batterij rechtspraak aanhaalt dient de Raad samen met de verwerende partij vast te stellen dat verzoeker met het oplijsten van rechtspraak zonder in concreto aan te tonen in welke mate zijn geval vergelijkbaar is met de gevallen die aanleiding gaven tot de geciteerde rechtspraak, geen schending aantoonst van het gelijkheidsbeginsel. Dit veronderstelt immers dat verzoeker met feitelijke en concrete gegevens dient aan te tonen dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld (RvS 5 maart 2004, nr. 128 878; RvS 5 januari 2007, nr. 166 369). De simpele vermelding van verzoeker *"dat voormelde rechtspraak duidelijk naar analogie dient te worden toegepast"* volstaat te dezen niet. De Raad dient derhalve te concluderen dat het tweede middel op dit vlak onvoldoende uitgewerkt is om ontvankelijk te zijn.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend en tien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA